

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

32C 64/2011-27

Městský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Jaroslavou Lobotkovou ve věci žalobce: **Milan Orendáč**, bytem Zálesí 1127, Praha 4 - Krč, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo vnitra ČR** se sídlem Nad štolou 3, Praha 7, o ochranu osobnosti

t a k t o :

I. Určuje se, že žalobce je neoprávněně evidován ve svazku č. 16069 StB jako osoba uvedená v § 2 odst. 1 písmeno b) zák. č. 451/1991 Sb.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 1000,-Kč do tří dnů právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobou podanou 17.5.2011 se žalobce domáhal určení neoprávněnosti své evidence ve svazcích bývalé státní bezpečnosti jako osoby uvedené v § 2 odst. 1 písmeno b) zák. č. 451/1991 Sb., a to jako formy satisfakce dle § 13 odst. 1 občanského zákoníku. Žalobce tvrdil, že nikdy s StB vědomě nespolupracoval. Ke spolupráci se nikdy nezavázal. Nezavázal se ke spolupráci žádným slibem. Žádné aktivity pro StB nevykonával. Přesto mu bylo vydáno osvědčení, že je evidován ve svazcích StB s datem 15.5.2009, když předtím s datem 14.5.1993 mu bylo vydáno tzv. negativní lustrační osvědčení.

Vydání osvědčení žalovaná učinila nesporným s tím, že toto bylo vystaveno na základě skutečné evidence žalobce, když k jeho osobě se zachovaly řádky z registračních a archivních protokolů, blokační karta a svazek registrační číslo 16069, kde je žalobce evidován jako agent s krycím jménem „Kvido“. K oprávněnosti evidence pak navrhl i vyslechnout svědky.

Podle § 13 odst. 1 obč. zák. má fyzická osoba právo se zejména domáhat, aby bylo upuštěno od neoprávněných zásahů do práva na ochranu její osobnosti, aby byly odstraněny následky těchto zásahů a aby jí bylo dáno přiměřené zadostiučinění.

Určení neoprávněnosti evidence ve svazcích bývalé StB je takové zadostiučinění. Bylo tedy na žalované, aby prokázala, že evidence žalobce je oprávněná.

Z řádků registračních a archivních protokolů soud pouze zjistil, že žalobce je evidován původně jako kandidát tajné spolupráce, následně jako agent s krycím jménem „Kvido“. Svazek vedl jako operační pracovník Skřivan a jednalo se o odbor XI -3-4.

Z vlastního svazku č. 717932 pak soud zjistil, že pod registračním číslem 16069 a krycím jménem „Kvido“ se dochoval částečný svazek k osobě žalobce, který obsahuje návrh na zavedení spisu prověřované osoby - KTS s datem 23. září 1978, podepsaný Jiřím Skřivanem. Kromě formulářů a dotazníků částečně vyplněných je zde rukou psaný životopis, strojem psané pracovní hodnocení za roky 1968 až 69 od Obchodu průmyslovým zbožím - Generálního ředitelství ze 6. února 1970 a další pracovní hodnocení. Záznam o pohovoru s KTS ze dne 26.10.1978, který měl rovněž vypracovat Jiří Skřivan, lustrační karty na jméno manželky žalobce. Z návrhu na získání ke spolupráci s datem 30. listopadu 1978 pak soud zjistil, že jej schválil náčelník XI. správy Federálního ministerstva vnitra. Byl navržen cíl vázání k využití v problematice vnitřního obchodu na Generálním ředitelství obchodu průmyslovým zbožím Praha. Úkolován měl být ke konkrétním jmenovaným osobám. Vázací akt měl proběhnout v hotelovém domě na Petřinách v Praze, pokoj č. 315, s tím, že vázací akt-pohovor provede Skřivan a náčelník oddělení major Havlíček. Ke stvrzení dobrovolného souhlasu mu má být dán k podpisu závazek o spolupráci, dále je zde memorandum.

Následuje závazek ke získání ke spolupráci s datem 14. prosince 1978 s tím, že vázacího aktu podle návrhu se měli zúčastnit náčelník 4. oddělení major Havlíček a podporučík Skřivan Jiří. Vázací akt proběhl v hotelovém domě na Petřinách, pokoj číslo 315. Závazek o spolupráci měl po přečtení podepsat. Zpráva obsahuje další formální údaje o konspiraci, kontaktech apod.

Soud dále zjistil, že svazek obsahuje i údaje o jiné osobě než o žalobci, a to o Martinu Orendáčovi, ale z tohoto nezjistil nic podstatného. Ve svazku je dále návrh na ukončení spolupráce s datem 5. února 1981 z důvodu, že neměl možnosti k osobám, ke kterým byl úkolován. Ve svazku je také závazek předtištěný na papíře s vodoznakem s datem 1.12.1978. Rukou je pouze dopsané krycí jméno „Kvido“. Podpisy jsou nečitelné.

A následuje prohlášení, ve kterém se čitelně, respektive podle čitelného podpisu žalobce zavazuje k zachování tajnosti i před rodinnými příslušníky s tím, že to, co se z obsahu jednání dověděl, je součástí státního tajemství a vyžazení by bylo trestné.

Z výpovědi svědka Václava Havlíčka soud zjistil, že žalobce nezná ani podle jména. U Ministerstva vnitra pracoval od roku 1996 nebo 7 do roku 1988 nebo 9. Pracoval u Československé ekonomické kontrarozvědky, což byla XI. správa. Tajné spolupracovníky vedl, ale žalobce si nepamatuje. Pana Skřivana zná, byl tehdy jeho nadřízeným, tedy šéfem oddělení, ale s ním se žádného vázacího aktu nezúčastnil, nebo si to alespoň nepamatuje. Po předložení svazku vedeného na jméno žalobce uvedl svědek, že podpis na návrhu na zavedení svazku je jeho podpis, ale po obsahové stránce to nepsal. Muselo to být pouze formální, protože podle obsahu to na starosti neměl, dělal zemědělství a chemii. Pokud je na některých

dalších zprávách podepsán Molnár, byl to šéf XI. správy. Na dalších listech pokud prochází jeho jméno, není jeho podpis, pouze na záznamu o získání ke spolupráci. Svědek k tomu uvedl, že si to nedokáže vysvětlit, ale podle obsahu zprávy o získání ke spolupráci se domnívá, že by se mohlo jednat o situaci, kdy získávali lidi jako konzultanty. Ti dotyční vůbec nevěděli, že spolupracují s kontrarozvědkou, v některých případech se evidovali i jako agenti, aby s nimi šlo dělat schůzky. Víc nebyl schopen s odstupem času vysvětlit. Stejně tak žalobce uvedl, že svědka vůbec nezná. K předtištěnému závazku svědek uvedl, že se to používalo málo, prohlášení o mlčenlivost se nedávalo, rozhodně ne zároveň. Dále z výpovědi svědka soud zjistil, že ten předtištěný závazek ani na svém oddělení neměl. Nedokáže vysvětlit, jak se to dostalo do svazku, někdo to musel dát takto dohromady. Pan Skřivan nebyl na jeho oddělení, na odboru asi ano.

Z výpovědi svědka Jiřího Skřivana soud zjistil, že žalobce nezná, nebo si to alespoň neuvědomuje. U žalované pracoval v letech 1963 až 1990. Pracoval i u XI. správy, což byla ekonomická kontrarozvědka. Svazky na tajné spolupracovníky vedl, zda i na žalobce, to neví, - neví, kdo to je. Po seznámení s obsahem svazku uvedl svědek, že to souhlasí - Havlíček byl šéfem oddělení, podpis je jeho. K obsahu návrhu na získání ke spolupráci uvedl, že na Petřínách nikdy nebyl, ale podpis na konci návrhu souhlasí a je jeho, stejně tak za memorandem. Podpis na závazku není jeho. Poté svědek uvedl, že je jasné, že žalobce byl prověřovaný, ale zřejmě se neosvědčil, proto byl svazek ukončen. Pro takový případ dávali podepisovat závazek mlčenlivosti. Podpis na závazku určitě není jeho, nepoužíval ani takový formulář, jinak si na věc již nepamatoval. Svědek již nedokázal vysvětlit, jak mohl sepsat něco, co se nestalo. Potvrdil znovu, že podpisy s výjimkou na závazku jsou jeho. Ve čtvrti Petřiny prý nikdy nebyl, ví jen přibližně, kde to je.

Na základě shora uvedeného tedy dospěl soud k závěru, že žalovaná se dostala do stavu důkazní nouze. Oba svědkové potvrdili, že údaje na návrhu na získání ke spolupráci, na zprávě o získání ke spolupráci jsou nepravdivé. Z výpovědi svědka Skřivana pak soud zjistil i to, co se jeví i jako logické, že totiž v případě, když se někdo nezavázal ke spolupráci, dával se podepisovat závazek mlčenlivosti. V tomto případě jsou za sebou jak závazek ke spolupráci, tak slib zachování mlčenlivosti, což se nikdy nedělalo a není to opravdu ani logické. Přitom obojí mělo být podepsáno tentýž den, tedy je zde datum 1.12.1978. Vzhledem k tomu, že oba svědkové pak nepotvrdili pravdivost toho, že by se žalobce zavázal ke spolupráci, nebylo možno jinak než žalobě vyhovět. Žalobce totiž popřel, že by podpis na závazku byl jeho, a vypracování znaleckého posudku nepřipadá v úvahu vzhledem ke kvalitě materiálu, protože kopie svazku byly pořízeny pouze z mikrofiše a originál se nedochoval.

Výrok o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. když žalobci vznikly náklady za zaplacený soudní poplatek.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

V Praze dne 12. prosince 2011

Za správnost vyhotovení:
Ján Hlavatý (podpísané)

JUDr. Jaroslava Lobotková v. r.
s o u d c e